

Sobota, 2. listopadu, Ve světlu svíce

Úplně jiné světlo přichází s tichem truchlení. Sedět na podlaze vedle postele, kde v důlku matrace dodýchal ten nejdražší. Slyšet zvuk, který způsobila veliká horká slza. Ukápla, rozpila se navždy a ve všem. Prázdné sklenice a nedočtené knihy, které obydlely noční stolky. Vyšroubované žárovky, které opustily závity domova, protože přišel čas šera. Ticho patří do života. V tichu se odehrává to banální i to nejdůležitější. Ticho zve k prolomení i k nekonečnosti. Ticho slouží pokoře, šepot unese modlitbu, ticho není projevem Boha, který si nevšímá. Ticho znamená: „Poslouchám.“

Obvykle je v kostele plno třikrát do roka. O Vánocích a Velikonocích a také na svátek zesnulých. Trvalo mi pár let, než jsem našla k této bohoslužbě ten správný postoj. Nechtěla jsem žádný patos a klišé a nemohla jsem si dovolit přílišnou lehkost. V kostelích se vzpomíná na milované zesnulé, ale taky se děkuje za jejich život, za odkaz jejich díla a za moudrost, která nám, jejich potomkům, pomohla stát se tím, kým jsme. Mám ráda rozsvěcení svíce za zemřelé, vzpomínání, které se pojí s nadějí a vírou v život, který smrtí nekončí.

Snad žádný farář nemá velkou radost z pohřbů, ale pokaždé si uvědomuju, jak důležité je loučení i vzpomínání. Někdy přicházejí lidé s prosbou o bohoslužbu se vzpomínkou za zemřelé, kteří náš svět opustili už před lety. Ptám se jich, čím to, že jsou tady až teď? Obvykle si po čase uvědomí, že potřebují tuhle kapitolu uzavřít obřadem, rituálem, slzami, které jim umožní žít dál.

Farář je také připraven přicházet k nemocným a udělovat jim tzv. svátost útěchy nemocných. Dřív se tomu říkalo poslední pomazání, což samozřejmě nezni moc nadějeplně, ale význam je v tom, že se za člověka modlíme, jsme s ním v jeho nemoci, přijímáme realitu a neseme ji. Dotýkáme se člověka, který prožívá těžké životní situace a vnášíme do nich duchovní rozměr. Podstatné je to i pro rodinu nemocného. Koneckonců, když člověk zemře, pozůstalí situaci prožívají dál a učí se prožívat zármutek a životní proměnu, která se ztrátou milovaného člověka projevila naplno.

Začátek listopadu je časem světla svíček. I když třeba nepůjdete do kostela, vzpomínejte na své předky, vyprávějte si jejich životní příběhy, radujte se z času, který jste s nimi strávili a uče své děti o dědictví srdcí předchozích generací.

Pondělí, 4. listopadu

Je to jen pár dní od návratu z Říma, ze synody. Je mi tu zima a chybí mi noví vatikánští přátelé. A taky zmrzlina a neskutečně sladké pečivo k snídani (a pak ještě několikrát denně). Ó Bože, nemůžeš mě zavolat do ráje a pak zase poslat pryč.

Stráním se lidí, nechci s nikým mluvit. Ale nakonec vyrazím na oslavy stého výročí sesterské církve. Jsem usazena do čtvrté řady. To snad nemyslíte vážně, moji milí bratři! Vždyť ve třetí lajně sedí katolíci.

Ten večer zahráli Dvořákovu *Novosvětskou*, bylo 125. výročí její premiéry v Carnegie Hall. Začal se psát nový příběh, otevřely se nové obzory. Dalo by se říci, že už tenkrát začala potulná ekumenická talkshow #husitkatolik. Těžko najdete větších rozdílů. David Macek a Martina Viktorie. Muž a žena, táta a zarytě bezdětná, jižní Morava a severní Čechy, laik a farářka a tak zvesela dále. Nenecháme na sobě nit suchou. A taky na sebe nedáme dopustit. Vedeme spolu místy nekorektní dialog o životě, víře, cestách a setkáních z různých úhlů pohledu. Dotýkáme se témat, která nás rozdělují, a nejsme u toho zbytečně zdvořile lhostejní.